EEN ANALYSE VAN DE MASSABEWEGING

EEN CRITIEK OP DE OUDE PARTIJOPVATTING

EEN SCHETS VAN DE ONTWIKKELING VAN HET KAPITALISME

DE TAAK VAN DE REVOLUTIONAIRE ARBEIDERSJEUGD

Taak en Weg VAN DE Nieuwe Partij

STELLINGEN VASTGESTELD OP DE BONDS-CONFERENTIE VAN DE COMMUNISTENBOND 'SPARTACUS', GEHOUDEN IN DEC. 1945

TAAK EN WEZEN VAN DE NIEUWE PARTIJ

Voorwoord.

Reeds vele malen bleek ons de behoeften waar de doelstellingen van de Communistenbond "Spartacus" meer dan in een periodiek mogelijk is, samenvattend aan de belangstellenden werden voorgelegd. De bond heeft besloten in die richting werkzaam te zijn. Uit die overweging verschijnt dit geschrift, inhoudende onze inzichten omtrent taak en wezen van de nieuwe partij.

Waar dit stuk is opgebouwd uit stellingen, is het betoog ongetwijfeld sterk samengeperst. de dagelijkse arbeidersstrijd worden bovendien thans zoveel nieuwe ervaringen opgedaan, dat het wenselijk is in andere geschriften veel punten nader uit te werken. Daarbij zal dus worden gestreefd, sterk aan te sluiten op de practijk van de strijd. Voor dat komende werk levert echter dit geschrift een uitnemende basis. Daarom hopen wij dat een grote vraag, het ons makkelijk zal maken verdere plannen systematisch en spoedig uit te voeren.

de Communistenbond "Spartacus"

)e structuurverandering van het kapitalisme
wingt tot een analyse over Taak en Wezen
'an de partij.

. De tegenwoordige critiek op de oude partijen is
iet alleen een critiek op hunpractische politiek of
)p de gedragingen van de leiders,maar een critiek op
le gehele oude partij-opvatting.Zij is een direct ge-
'olg van de veranderingen in de structuur en in de
oelstellingen van de massabeweging.De taak van de(re-
'olutionnaire)partij ligt immers in haar werkzaamheid
n de massabeweging van het proletariaat.

. De negatieve critiek aan de oude partij-opvatting,
owel als de positieve formulering van een nieuwe op-
atting,moeten daarom uitgaan van een analyse van de
assabeweging,van de oorzaken van haar tijdelijke ne-
erlaag,zowel als van de voorwaarden van haar opleven
n nieuwe vormen.Een dergelijke analyse is des te
eer noodzakelijk,daar volgens de oude,overgeleverde
pvattingen,de voorwaarden voor de ontwikkeling van
e massabeweging thans gunstiger moesten zijn dan
oit.Naast de ellende, veroorzaakt door de tweede
ereldoorlog die veel dieper en groter is dan de
erste,is er de onmiddelijke dreiging van een der-
e,nog veel vernietigender oorlog,is het bewust-
ijn der arbeiders nauwelijks meer getemperd door
olkenbonds-en dergelijke illusies.De noodzaak voor
en bevrijding van de arbeidersklasse uit de banden
an het kapilatisme is daardoor dwingender dan ooit,
erwijl aan de andere kant bij verschillende sta-
ingsacties reeds is gebleken,dat het onderdrukkings-
pparaat,in het bijzonder het leger,voor de bourgeoi-
ie ook nu niet onder alle omstandigheden betrouw-
aar is.Het ontbreken van omwentelende massabeweging-
n kan evenmin worden verklaard uit een foutieve po-
itiek der z.g.arbeidersleiders,daar deze bij de ar-
eiders wanneer zij in beweging komen,nauwelijks meer
ehoor vinden.En ook uit een algemene"apathie"van de
lasse kan het ontbreken van deze bewegingen niet
orden verklaard.De oorzaken liggen veel dieper en
ijn alleen door een maatschappelijke analyse te be-
rijpen.Zij liggen in de veranderde maatschappelijke
ituatie,waardoor een massabeweging der arbeiders in
e oude vormen en met de oude doelstellingen zinloos

is geworden. Onze critiek op de oude opvattingen der p
ty en onze pogingen, te komen tot een nieuwe opvatting
die moet berusten op een onderzoek van de ontwikkelin
van de massabeweging, moeten daarom met een algemene m
schappelijke analyse beginnen.

3. Een dergelijke analyse kan echter niet alleen de
genwoordige periode omvatten maar moet, wil zij leiden
tot een werkelijk begrip van het bankroet (in revoluti
naire zin) van de oude arbeidersbeweging, ook de period
van de groei en de ontwikkeling van deze beweging omv
ten. Zij moet dus zijn een analyse van de maatschappel
ontwikkeling tijdens de gehele ontwikkelings periode
het kapitalisme.

De opkomst van het kapitalisme,
de burgelijke revolutie en de
eerste arbeidersbeweging.

---

4. In de 16e en 17e eeuw in hoofdzaak, voltrok zich
de georganiseerde zeeroof en in de dito plundering de
overzese gewesten de oorspronkelijke accumulatie van
handelskapitaal. Het kapitaal, dat op deze wijze in de
den van rijke kooplieden en bankinstellingen werd ge
centreerd, vond emplooi in de verschillende manufactu
bedrijven, die in deze periode ontstonden. In deze fas
had het kapitaal vooral behoefte aan een sterke staa
macht, teneinde de ontwikkeling van de binnen- en buit
landse handel te beschermen en de groei van de manuf
tuur te verzekeren. De jonge bourgeoisie zocht daarom
steun bij de vorst, die zelf dikwijls de grootste kap
talistische ondernemer van het land werd. Dit is de p
ode van Elisabeth (Engelang) van Colbert (Frankrijk),
het "verlichte despotisme" (Duitsland, Oostenrijk). Slec
in Holland, waar in die tijd de strijd tussen het kap
lisme en het oude feodale systeem, reeds ten einde wa
kon de organisatie van de staatsmacht zich in de typ
burgelijke vorm van de republiek voltrekken.

5. De periode van de door de staat beschermde en ge
ganiseerde binnen en buitenlandse handel en producti
nodig om het kapitaal de nodige kracht en uitbreidir
de binnen en buitenlandse economie te verschaffen,
echter tot een einde komen, nadat het kapitaal zijn

jeugdzwakten had overwonnen.Dit is voornamelijk het geval op het moment,dat de machinale industrie zijn intrede doet.Dan maakt de noodzaak van protectie plaats voor die van ongebreidelde concurrentie-en uitbuitings mogelijkheden.Nu moet de bourgeoisie zowel de resten van de oude feodale economische organisatie,de oude beperkingen door de gilde-regelingen en de nieuwe van mercantilistische staat doorbreken.Nu verovert zij zelf de staatsmacht om"de rechten van de mens"te grondvesten,d.w.z.om het kapitaal te bevrijden van alle politiek-economische banden.Dit is detijd waarin zich de politieke partij ontwikkelt als de organisatie van de radicale vleugel van de bourgeoisie,die in haar strijd tegen de belemmeringen voor de ontwikkeling voor haar economisch systeem,de oude maatschappelijke formatie doorbrak en zo brede lagen van de werkende bevolking uit de knechtschap en onderdrukking bevrijde.Deze politieke partij is de organisatie, waarmee de bourgeoisie de massa der bevolking mobiliseert om haar eigen heerschappij te vestigen.Typerend is dit uitsluitend politieke karakter van de burgelijke revolutie,want iedere economische organisatie is aan het zich nu ontwikkelende liberale kapitalisme vreemd.Op economisch terrein geldt het"laissez faire, laissez aller",de ombelemmerde rechten van uitbuiting en handel.

6. De burgelijke revolutie voltrekt zich met zuiver politieke strijdmiddelen.Zijn wapenen zijn de gewapende opstand,de verovering van het parlement,de physieke vernietiging van de klassevijand.Reeds in de burgerlijke revolutie echter ontstaan zelfstandige bewegingen van het proletariaat,die een geheel ander karakter dragen(zoals de staking van de textielarbeiders van Lyon).De arbeiders doen geen afstand van hun politieke strijdmiddelen,maar zij verbinden die direct aan de economische.Want terwijl het kapitaal moet streven naar de ongelimiteerde uitbuiting,komt het proletariaat juist tegen deze uitbuiting in verzet.Bij de arbeidersklasse vinden we daarom reeds van de aanvang af,het gezamelijk optreden in economische acties,in een strijd tegen de uitbuiting.Tegelijk komen de stromingen op,die streven naar een nieuwe economische organisatie van de maatschappij,zonder uitbuiting,waar de producenten in volledige democratie en onderlinge samenwerking de productie en distributie willen beheersen.

Ondanks hun half utopisch karakter hebben deze richti en grote invloed op het denken en handelen der arbeide klasse in deze dagen.

7. Een streven naar economische organisatie vinden w ook bij de uit de Middeleeuwen overgebleven kleine ha werkers.Bij hen neemt het echter de vorm aan van pogi en,om te komen tot een maatschappij van kleine zelfst dige producenten,die zich door bepaalde algemene maat schappelijke regelingen willen vrijwaren tegen de ont wikkeling van,en de overheersing door het grootkapita (Proudhon).In de socialistische utopieën van die dage vinden we beide elementen,het proletarische,zowel als het kleinburgelijke vermengd.Dit is een natuurlijk ge volg van de ontstaanwijze der arbeidersklasse uit ver proletariseerde kleine handwerkers.

8. Wanneer het industrie-kapitalisme zich in de eers helft van de 19e eeuw uitbreidt wanneer de uitbuiting door de invoering van de machinale productie de grenz van het physiek-mogelijke overschrijdt,wanneer ander- zijds het klassebewustzijn der arbeiders en hun geest lijk weerstandsvermogen wordt versterkt door het vole breken van alle banden met het kleinburgerlijk verled zoals die nog bestonden in de periode van de manufact breekt zich de strijd der arbeiders tegen de uitbuiti door het kapitaal,heen.Deze strijd heeft als eerste d de arbeiders tot een eigen macht tegen het kapitaal t organiseren.In deze periode ontstaan de vakvereniging als economische strijd-en machtsorganisaties.Daarnaas trachten de arbeiders zich ook tot een politieke mach te formeren.Zij organiseren zich als politieke bewegi en trachten vertegenwoordiging te veroveren in het pa lement.Daarnaast streven zij naar vergroting van de p sieke en morele kracht van de arbeidersklasse door ho afdwingen van een arbeidswetgeving.De strijdmiddelen arbeiders zijn de gewapende opstand en direct in verb ding daarmee,de algemene staking.Zo ontwikkelt zich d massabeweging der arbeiders in hun pogen te komen tot een eerste machtsvorming,reeds direct in een heftige gemene strijd tegen de bezittende klasse.(De Chartist beweging in Engeland,de grote massabewegingen van het proletariaat op het Vastenland voor en na 1848).In de hoofden der arbeiders leeft de opvatting dat deze bew gingen slechts de eerste aanloop zijn om te komen tot

tsvorming,terwijl als verder doel staat,de alge-
opheffing van de uitbuiting de vernietiging van
kapitalisme en de vestiging van de arbeiders-
t.

Noodgedwongen richten deze massabewegingen van
proletariaat zich in de eerste plaats tegen het
erk van de politieke macht van de bourgeoisie:
n de staat.In aansluiting aan de practijk van
massabewegingen en ook aan de traditie van de
erlijke revolutie,zet zich de opvatting in de
den vast,dat de verovering van de staatsmacht de
te stap is tot de vestiging van een communisti-
maatschappij.Deze opvatting vindt zijn zuiverste
ulering in het communistische manifest.Ook na
is deze tendens in de massabeweging van het
etariaat overheersend en hij komt tot uiting in
heoretische opvatting van de Eerste Internationale.

In deze periode van de ontwikkeling van de massa-
e,gaat de politieke partij van de arbeiders-
se een steeds groter rol spelen.Doordat de arbei-
nog niet tot de verpletterende meerderheid van
evolking zijn geworden,verschijnt de politieke
ij nog als de noodzakelijke organisatie,die moet
en,om de meerderheid der bevolking in de actie
de arbeiders mee te slepen,geheel op dezelfde
e als de partij van het burgerdom dat in de bur-
ijke revolutie had gedaan.De partij verschijnt
als de politieke vertegenwoordig van de macht
de arbeidersklasse;doordat de proletarische pár-
aan het hoofd zou komen te staan van de staat,
het proletariaat de staatsmacht veroveren.De op-
ing van Marx dat,.de bevrijding der arbeiders
werk der arbeiders zelf moet zijn",staat in deze
ode nog in het geheel niet in tegenstelling tot
pvattingen over de machtsstrijd en de uiteinde-
e heerschappij door de proletarische partij.

De nederlaag van de Parijse Commune in 1871,be-
geit de nederlaag van deze eerste fase in de
ikkeling van de klassebeweging der arbeiders.De
ikkeling in Duitsland heeft geleid tot de groei
een nieuw,nationaal-georganiseerd kapitalisme,
k genoeg in zijn ontwikkelingsmogelijkheden om
Franse kapitaal van de ondergang in de revolutie

te redden.Daartegenover blijkt de klassebeweging het proletariaat nog te zwak,nog te zeer vermengd kleinburgerlijke strijd,om een werkelijke beoreiding voor het kapitaal te vormen.In de Parijse Commune blijkt dat de staat,het onderdrukkings-apparaat de bezittende klasse,de beschermer van de uitbuitingsgelijkheden van de bourgeoisie,door het proletariaat niet kan worden veroverd.De staat is niet slechts zijn leiding,maar in zijn gehele wezen vijandig het revolutionnair streven der arbeiders.Want de functie van de staat is het heersen over en het onderdrukken van de werkende bevolking;deze functie paalt zowel de structuur van zijn apparaten,als de opvattingen en gedragingen van zijn talloze ambtenaren.De arbeiders der Parijse Commune zijn dan ook gedwongen,deze burgerlijke staat te breken en daarvoor genover een geheel nieuwe,eigen machtsorganisatie te vestigen.In deze eerste poging,gebaseerd op de nog geringe economische verbondenheid en kracht van de arbeidersklasse,kunnen zij het kapitaal echter nog niet definitief overwinnen.

Het liberale kapitalisme.Het reformisme.
De staat als verzorger van de arbeidersklasse.

12. De invloed van de nederlaag van de Parijse Commune op de ontwikkeling van de arbeidersbeweging gaat in twee richtingen.In de eerste plaats betekent dit het voorlopig einde van de pogingen,het kapitalisme langs revolutionnaire weg te vernietigen. Nu beginnen zich eerst nog zwak,na 1900 als organisatie van het kapitaal steeds krachtiger doorzet in toenemende mate de reformistische tendenzen in de arbeidersbeweging te ontwikkelen.De politieke partij houdt op machtsformatie der arbeidersklasse te zijn. Zij wordt de diplomatieke vertegenwoordiging der arbeiders in de kapitalistische maatschappij.Als legale oppositie neemt zij deel aan het parlement,neemt deel aan de organisatie van de kapitalistische maatschappij.De vakverenigingen worden de vertegenwoordigers der arbeiders op economisch terrein.Als de noodzakelijke tegenpool in de regeling van de uitbuitingsvoorwaarden,ontstaan al spoedig de onderhandelingsbonden.Deze nieuwe ontwikkeling werd mogelijk gemaakt,doordat het kapitaal de periode van de georganiseerde

ting en concurrentie was ontgroeid,juist door de
rwinning van het Duits-nationale kapitaal was de-
ontwikkeling versneld.De afzonderlijke kapitalisten
en niet meer sterk genoeg om zich in de concurren-
strijd staande te houden;de eerste stappen voor een
anisatie van het kapitaal werden genomen door over-
komsten tussen de verschillende kapitalistische on-
nemingen.Nu ontstaat ook de mogelijkheid met de ar-
ders dergelijke overeenkomsten af te sluiten en
rvoor zijn de vakverenigingen de aangewezen bemid-
ingsorganen.De arbeiderspartij treedt op als het
itieke lichaam,dat de arbeiders vertegenwoordigt bij
algemene regeling der uitbuitingsvoorwaarden in de
arbeidswetgeving.Deze periode wordt dus gekenmerkt,
rdat de arbeidersklasse een erkende plaats binnen
kapitalistisch systeem krijgt,met erkende rechten.
r tegelijk wordt daardoor haar principiële tegen-
lling tot dit systeem doorbroken.Als"socialistisch
aal"blijft alleen nog de opvatting,dat de arbeiders-
sse,omvattende de absolute meerderheid in de maat-
appij,tenslotte langs democratische weg de staat
veroveren om dan het socialisme te grondvesten.

De sociaal-democratische partij,die zich in deze
iode ontwikkelt,past zich in haar structuur volkomen
aan haar practische werkzaamheid.Ook zij krijgt de
m van de burgelijke schijndemocratie,met het partij-
gres als parlement en het dagelijks bestuur als mi-
ters.De werkelijke macht berust ook hier bij de be-
ren die in dagelijks contact staan met de vertegen-
rdigers der kapitalistische staat en die alle machts-
delen der partij in handen hebben.Ook hier voltrekt
h,onder de schijn van een volkomen democratie,in wer-
lijkheid de volkomen scheiding tussen de massa der le-
en de partijleiding en de volkomen machteloosheid
de eerste tegenover de laatsten.

Naast en in tegenstelling tot deze reformistische
ctijk van de arbeidersbeweging,ontwikkelde zich in
revolutionnaire vleugel,de principiële critiek op
e ontwikkeling.Voor haar betekende de nederlaag der
rijse Commune evenzeer het einde van de eerste fase
de ontwikkeling van de massabeweging van het prole-
riaat.Maar zij trok hieruit niet de conclusie,dat de
volutionnaire strijd voorgoed tot het verleden be-
orde.Zij zag in,dat op een hogere trap van kapita-

listische ontwikkeling deze strijd eveneens op een hoo re trap moest worden gevoerd.Nu de staat steeds meer werd de onbemantelde vertegenwoordiger en verdediger d kapitaalsbelangen,nu hij voor het eerst(in Duitsland)o naar buiten als directe machtsorganisatie van het kapi taal was opgetreden,nu de arbeiders van de Commune ree in de eerste fase van de strijd gedwongen waren,deze staatsorganisatie stuk te slaan,nu moest de revolution naire strijd der arbeiders op het hoogtepunt van haar ontwikkeling gekomen,niet langer zijn gericht op de ve overing,maar op de vernietiging van deze burgerlijke staat.De critiek op de oude,staats-socialistische opva tingen werd ingezet(Marx,Wilhelm Liebknecht)en de eers gedachtengangen voor de organisatie van een communisti sche samenleving,met de opheffing van de loonarbeid al grondslag werden ontwikkeld.

15. Terwijl de practijk van de arbeidersbeweging zich geheel in reformistische richting bewoog,heeft de theo tische arbeid van de revolutionnaire vleugel in de jar van 1871 tot 1914,er veel toe bijgedragen,de latere principiële critiek op de oude arbeidersbeweging,moge- lijk te maken.De opvattingen der revolutionnairen ston den echter te ver van de reformistische practijk,om va te krijgen op de grote massa der arbeiders.Tegenover d grote schijnsuccessen der sociaal-democratie hadden zi weinig kans.Deze schijnsuccessen bestonden niet slecht in verkiezingsoverwinningen,maar ook in een steeds ver dere uitbreiding der arbeidswetgeving.De grote massa d arbeiders zag niet in en kon ook niet inzien,dat deze verbetering in haar positie slechts mogelijk was gemaa door de zich ontwikkelende bloeiperiode van het kapita lisme en dat zij even onverbiddelijk in een absolute e versnelde verslechting zou moeten overslaan,als het ka pitalisme eens aan het einde van zijn productieve ont- wikkelingsmogelijkheden zou komen.Daardoor kreeg de staatssocialistische opvatting,dat de staat was aangew zen als de verzorger van de arbeidersklasse,steeds mee vat op de arbeiders.Hierdoor kon de principiële critie der revolutionnairen,voor wie de schijnbare verbeterin in de positie der arbeidersklasse slechts de uitdrukki was van haar relatieve verarming in verhouding tot de nog veel sneller groeiende meerwaarde en kapitaalsmach bij de arbeiders geen ingang vinden.

16. De catastrofe van 1918 maakte het conflict,dat gedurende tientallen jaren was gegroeid tussen de reformistische arbeidersbeweging en de anti-kapitalistische strevingen der arbeiders openbaar.De reformistische arbeidersbeweging was nog slechts de vertegenwoordigster der arbeidersbelangen binnen het kapitalisme;in haar practijk,haar werkwijze,haar stuctuur,haar doelstelling,was zij geheel aan het kapitalisme gebonden. Zoals zij de loyale vertegenwoordigster der arbeiders was geweest in de vrede,zo bleef zij het in de oorlog. Slechts in die landen,waar het kapitalisme nog niet tot zijn volle ontwikkeling was gekomen en het reformisme hierdoor niet tot overheersendepractijk was geworden (Rusland,Italië),keerde de sociaal-democratie zich tegen de oorlog.In de andere landen steunde zij de nationale bourgeosie in de oorlogsvoering,daarmede de enig mogelijke consequentie trekkende van haar ontwikkeling in het verleden.Voor de arbeiders betekende dit echter, dat de oude arbeidersbeweging niet langer als de verdedigster van haar werkelijke belangen optrad.Het uitbreken van de wereldoorlog betekende,dat de fase van de relatieve verarming was opgevolgd door die van de absolute verarming.Deze nieuwe ontwikkeling moest de arbeiders noodgedwongen weer in revolutionnair verzet tegenover het kapitaal brengen.Hierdoor kwamen de arbeiders tevens in conflict met de sociaal-democratie.

De revolutionnaire staats-socialistische periode van de arbeidersbeweging.

17. In de revolutionnaire strijd,die als gevolg van de wereldoorlog losbrak,ontstonden spontaan de bedrijfsorganisaties en de arbeidersraden als organen van de arbeidersdemocratie binnen de bedrijven en van de locale politieke democratie.In de hoofden der arbeiders leefde echter nog de opvatting,dat voor de gehele organisatie van de economie in zijn geheel,de staat het onontbeerlijke middel was.Deze opvatting was het product van de gehele voorafgaande periode van de klassestrijd,zowel van de practijk tijdens de eerste,als tijdens de tweede internationale.En er was in de kapitalistische maatschappij ook nog niets,dat deze opvatting uit de hoofden der arbeiders kon verdrijven.Het kapitalisme was nog niet gekomen tot een eigen organisatie van de productie op grote maatstaf,de tegenstelling tussen organisatie door de producenten zelf was nog niet tot

tastbare practijk geworden. Bovendien vonden de arbeiderraden en bedrijfsorganisaties geen enkel aanknopingspunt om een dergelijke organisatie zelf te voltrekken. Zodoende kon het niet anders, of de macht moest weer toevallen aan een kwasi-socialistische partij, die uit naam van de arbeiders moest trachten, de productie te organiseren. Het uit-handen-geven van de werkelijk macht aan de staatsorganisatie, die eenvoudig van de oude, burgerlijke staat was overgenomen, betekende echter de handhaving van het kapitalistisch uitbuitings-systeem. En de nieuwe kwasi-socialistische regering kon niet anders doen, dan zich aan de eisen van dit systeem aanpassen. Zelfs de door de arbeiders gewenste nationalisatie en plan-economie kon zij niet doorvoeren, zolang niet de noodzaak daarvan door de ontwikkeling van het kapitalisme zelf was gegroeid.

18. De staatssocialistische opvatting kreeg nieuwe autoriteit door de ontwikkeling in Rusland. In Rusland de nationale bourgeoisie zwak, terwijl de klasse der handwerkers volkomen ontbrak. Onder deze omstandigheden kon zich hier het privaat-kapitalisme niet ontplooien en er ontwikkelde zich, onder de drang van buitenlandse interventie en de noodzaak, de binnenlandse desorganisatie meester te worden, als resultaat van de revolutionaire strijd der boeren en arbeiders een systeem van staatsheerschappij, dat door velen als socialisme of thans als een eerste stap in de ontwikkeling naar het socialisme werd opgevat. Door de Russische revolutie verkreeg de staats-socialistische opvatting een revolutionnair aureool en dit heeft er niet weinig toe bijdragen, de werkelijke revolutionnaire bewustwording der arbeiders te belemmeren.

19. Op deze wijze viel de massa-actie der arbeiders een in drie hoofdstromingen: De eerste, de reformistische richting meende, door de macht te geven aan de sociaal-democratische partij, de beslissende stap op de weg naar het socialisme te hebben gezet. Alles wat de regering-macht van deze partij bedreigde, scheen hun een bedreiging van het socialisme en zo keerde zij zich met grimmigheid tegen de meer revolutionnaire stromingen die door de ontwrichting van de sociaal-democratische partijheerschappij, naar hun mening de mogelijkheid schiepen voor de burgerlijke contra-revolutie. De bolsjewistische richting daarentegen, zag in de oude sociaal-

democratische functionarissen de oude bondgenoten van het kapitaal,die zich tijdens de oorlog op hopeloze wijze hadden gecompromitteerd.Zij meenden,dat slechts een werkelijk revolutionnaire partij(in de zin waarin zij dat opvatten)de staat in socialistische richting zou kunnen stuwen.Zij wilden daarom de gewapende opstand proclameren als middel,om de sociaal-democratische regeringskliek te verdrijven en de eigen macht te vestigen.- De derde richting daarentegen weigerde afstand te doen van de reeds gevestigde radenmacht en vocht wanhopig, m deze te handhaven.Daar zij echter geen oplossing kon geven voor het grote vraagstuk van de organisatie van de economie,was zij tegen de beide andere stromingen niet opgewassen.

20. Evenals bij de sociaal-democratische partij,is ook de structuur der bolsjewistische partij de uitdrukking van haar practijk en van haar doelstelling.Zij wil het socialisme vestigen door de macht van de staat,niet door een geleidelijke uitholling van het kapitalisme, maar door de physieke vernietiging van de bourgeoisie. Zo kon haar organisatie ook niet schijndemocratisch, maar slechts onverhuld dictatoriaal,centralistisch zijn.Dit is ook een gevolg van de wijze,waarop zij de arbeidersklasse wil mobiliseren,door haar nl.direct onder het eigen commando te verenigen.

21. De tegenstelling tussen sociaal-democratie en bolsjewisme is er één van methode,terwijl in de uiteindelijke doeleinden tot op zekere hoogte overeenstemming bestaat.Beide menen het socialisme te kunnen verwezenlijken door de organisatie van een plan-economie vanuit de staat.Hun verschillen hebben slechts betrekking op de wijze,waarop de staatsmacht moet zijn georganiseerd,d.w.z.van de wijze,waarop de in feite dictatoriale macht van de staat voor de massa's aanvaardbaar moet worden gemaakt.Zij stemmen beide overeen in het afwijzen van de zelfstandige machtsorganisatie der arbeiders.De bolsjev ki moeten daarom meer worden beschouwd als een oppos tie binnen,dan wel als een zelfstandige beweging tegenover het sociaal-democratisme,welke term dan wordt gebruikt als de algemeen karakteristiek van de staatd-socialistische opvatting

22. In en na de revolutionnaire bewegingen,die volgden

op de eerste wereldoorlog,ontwikkelde zich,in a
ting aan de arbeid der revolutionnaire theore
de periode van 1871 tot 1914,en gestuwd vooral
de practijk van deze massa-beweging,bij een de
de arbeiders een geheel nieuwe opvatting.Bij h
gon door te dringen het bewustzijn,dat de bedr
ganisaties en arbeidersraden een veel breder t
hadden,dan alleen het organiseren van de bedri
mocratie en van de locale politieke democratie
de gehele politieke en economische beheersing
maatschappij in eigen handen moesten nemen.Door
critiek van de revolutionnairen op de ontwikk
in Rusland,groeide de opvatting,dat de opheffi
het privaatbezit aan productiemiddelen niet vo
was voor de vestiging van een communistische s
ving,aangezien door de concentratie van deze p
tiemiddelen in handen van de staat,de scheidin
sen producent en productiemiddel niet was opge
Als algemene doelstelling proclameerden zij de
fing van de loonarbeid als uitdrukking van de
tussen producent en productie-middel;de invoer
de arbeidstijdrekening als basis voor een nieu
zichtige economische organisatie;de bedrijfsor
ties en arbeidersraden als grondslag van de ma
pelijke democratie.Onvoldoende echter kwam nog
uitdrukking,de noodzaak te komen tot een plane
op grondslag van de raden-democratie,evenals va
practische wijze,waarop de arbeidersklasse dit
gram moest verwezelijken.

23. Deze zwakten in de theoretische formulerin
die dagen waren niet toevallig.Zij waren de ui
king van het ontbreken van organisatie in de k
listische economie.De noodzaak van het invoere
een planeconomie scheen nog niet zo onverbidde
het had de schijn alsof met algemene regelinge
worden volstaan.Tegelijkertijd waren er nog ge
crete aanknoopingspunten voor een dergelijke p
nomische organisatie,waar de bedrijfsorganisat
arbeidersraden konden aangrijpen.Daardoor moes
theoretische formuleringen beperkt blijven bin
zelfde raam waarin ook de revolutionnaire mass
gingen hun grenzen vonden.

24. De nieuwe opvattingen ten aanzien van het
nisme vonden hun uitdrukking in een nieuwe op

van taak en wezen der partij.Met de leuze:"alle macht aan de arbeidersraden"was de praktijk van geen der beide richtingen van het sociaal-democratisme te verenigen.De rol van de partij werd nu beperkt tot die van verhelderings- en propaganda-organisatie. Niet langer streefde zij naar het vestigen van de heerschappij over de klasse.Doordat echter de massabewegingen zich nog niet in de,door deze stroming aangegeven richting bewogen - en ook nog niet konden bewegen - werd deze stroming meer en meer gedwongen op het terrein van de principiële critiek aan de oude opvattingen,zonder daartegenover haar positieve standpunt werkelijk practies te kunnen ontwikkelen. Zij kwam daardoor min ofmeer in de positie van de revolutionnairen van de periode 1871-1914,terwijl zij waardevolle theoretische arbeid leverde,konden haar opvattingen de werkelijke klassestrijd nog niet bevruchten en zo konden zij ook niet de concrete vorm aannemen,die zij als werkelijke,materiële macht zouden moeten krijgen.

Organisatie van het kapitalisme door de staat.Onverzoenlijke tegenstelling van het gehele apparaat tot de arbeidersklasse.

25. In de periode tussen de beide wereldoorlogen en vooral na de grote crisis van 1929 groeit een nieuwe organisatie van het kapitaal en de tegenstellingen tussen de steeds groter wordende kapitaalsgroepen ontwikkelden zich tot een dergelijke hoogte,dat nog slechts een organisatie van het gehele kapitalisme door de staat de kapitaalsmacht kan redden.De periode van het liberale kapitalisme is definitief voorbij. Op de basis van de private uitbuiting voltrekt zich weliswaar niet de organisatie van een plan-economie, maar een beperkte organisatie,waarbij de productie bewust in een bepaalde richting wordt gestuwd.Deze richting is die van de productie van oorlogsmiddelen ter handhaving en uitbreiding van de staats- en kapitaalsmacht.Hieraan gepaard gaat de volkomen onderwerping van de arbeidersklasse door de organisatie van een enorm onderdrukkingsapparaat.Inplaats van als de"verzorger"van de arbeiders ontpopt de staat zich als organisator van de absolute verarming van de arbeidersklasse.

26. De tweede wereldoorlog zelf en de op deze oorlo volgende periode van kapitalistische uitbuiting en derdrukking heeft deze tendens op catastrofalewijze verscherpt. De arbeidersklasse staat nog slechts vo de keus van radicale vernietiging van het kapitalis of de eigen,physieke ondergang.

De komende nieuwe massabewegingen.

27. De massabewegingen,die moeten komen,kunnen zich niet meer ontwikkelen op de basis van de verovering van de kapitalistische staat.De staat is te duidelij geworden de doodsvijand van de arbeidersklasse.Dit geldt,onverschillig of de ministerszetels zijn bez door officiëel-burgelijke,officieel-socialistische officieel-communistische partijleden.In alle gevall voltrekt zich de strijd der arbeiders in onverzoenlij ke tegenstelling tot deze staat,niet alleen tegen d regeringen,maar tegen het gehele apparaat,oude parti en vakverenigingen incluis.Daar op de basis van sta socialistische opvattingen geen principieel verzet gen de organisatie van de kapitalistische economie door de staat mogelijk is,moeten de massabewegingen zich ontwikkelen niet alleen in conflict met de offi ciële instanties dezer oude partijen,maar ook tegen het geheel van hun opvattingen in.

28. De massabewegingen kunnen zich echter ook niet meer ontwikkelen op de basis van de raden-democratie in de beperkte zin,zoals dit in en na 1918 het geval was.De arbeidersraden en bedrijfsorganisaties kunnen niet meer blijven staan bij de organisatie van de bedrijfsdemocratie en de locale politieke democratie. meest wezelijke deel van hun taak is juist de organisatie van de gehele maatschappelijke economie.In de eerste plaats moeten zij komentot algemene maatschappelijke regelingen,die tot strekking hebben de productie distributie door middel van de arbeidstijdrekening volkomen doorzichtige wijze te regelen.Maar dit is voldoende.Want de arbeidersklasse kan er niet mee vrede staan een billijke verdeling van de geproduceerde consumptiegoederen te bewerkstelligen.De uitbuiting op het kapitalisme en zeker in deze hoogste fase van het kapitalisme neemt de vorm aan van de productie van grote massa van goederen,die niet voor de behoeftebevrediging der mensen dienen,maar integendeel voor d

vernietiging.De revolutie der arbeiders moet dus niet alleen de productie van meerwaarde voor de kapitalist stopzetten,zij moet ook de lichamelijke vorm van het product,waarin deze meerwaarde gestalte krijgt,veranderen.De productie voor de vernietiging moet worden omgezet in een productie voor de behoeften.Alleen door dit te doen maakt de arbeidersklasse werkelijk een einde aan de uitbuiting,die plaats vindt doordat het grootste deel vam haar arbeid wordt besteed in de voortbrenging van een product,dat voor het instandhouden van het leven van de arbeidersklasse waardeloos ,ja verderfelijk is.

29. Een dergelijke omschakeling van de productie,die het grootste deel van de maatschappelijke economie omvat,kan niet willekeurig,ongeorganiseerd gebeuren. Zij moet daarentegen planmatig worden voltrokken.In werkelijkheid stond de arbeidersklasse reeds in 1918 tegenover de zelfde taak,hoewel de noodzaak toen minder duidelijk zichtbaar was dan nu.Maar toch was het ook toen al zo,dat de raden-democratie alleen had kunnen overwinnen,wanneer zij tot het organiseren van een planeconomie had kunnen voortschrijden.Dat dit toen nog niet mogelijk was,is niet alleen een gevolg van een gebrek aan inzicht bij de arbeiders betreffende de noodzaak van een dergelijke organisatie.De kapitalistische economie had ook nog niet de administatie opgebouwd,die als grondslag voor een dergelijke organisatie onmisbaar was.De arbeidersraden vonden dan ook geen enkel concreet aanknopingspunt voor een dergelijke maatregel.

30. Thans,nu het kapitalisme zelf de organisatie van het economische leven heeft voltrokken,liggen de mogelijkheden geheel anders.Wel is het waar,dat ook deze onderdelen van de kapitalistische staat,die bij de regeling en de administatie van de economie zijn betrokken,even vijandig staan tegenover de strijd der arbeiders en niet gewoon kunnen worden"overgenomen",dat zij integendeel moeten worden vernietigd.Reeds het feit, dat zij in dienst staan van de organisatie van de vernietigings-economie maakt dit noodzakelijk.Maar een feit blijft het,dat de productie-capaciteit der verschillende takken van economie nauwkeurig is geadministreerd,een feit blijft, dat de grondstof-voorziening langs georganiseerde banen verloopt,een feit is ook

dat bij de regeling van de betrekkingen tussen de verschillende bedrijven niet meer alleen de rentabiliteit van de afzonderlijke ondernemingen,maar daarnaast ook het functioneren van het geheel tot een bepaalde factor is geworden.In ieder bedrijf vinden we verder nauwkeurige gegevens over de aan ieder onderdeel bestede productietijd.In allerlei instituten wordt een speciale studie gemaakt van de verschillende productie-methode,die op hun effectiviteit worden onderzocht Al deze administratieve resultaten,al deze uitkomsten van bedrijfs-economisch en technisch-wetenschappelijk onderzoek vormen onmisbaar materiaal voor een,door de arbeidersklasse in te voeren planeconomie.Een van de belangrijkste taken van de radenmacht zal zijn,zich de resultaten van deze onderzoekingen toe te eigenen en ze in het belang van de arbeidersklasse verder voort te zetten en te stuwen in een richting,die met een omschakeling van de productie op de behoeften van de mensen in overeenstemming is.

31. Het uitblijven van massa-bewegingen op grote schaal na de catastrofe van de 2e wereldoorlog is voor een niet gering deel toe te schrijven aan de noodzaak voor de arbeidersklasse zich op deze nieuwe taak voor te bereiden en aan de grote moeilijkheden,die zij hierbij ontmoet.De strijd voor de verovering van de macht is thans onverbrekelijk verbonden aan de vraag of de arbeidersklasse in staat is de grote problemen der planmatig georganiseerde economie op grondslag van de radendemocratie aan te pakken.Daartoe is de bedrijfsorganisatie alleen niet voldoende en ook de arbeidersraden,met de beperkte functie die zij in de vorige revolutie hadden,kunnen hier niet afdoende helpen.In vorige revoluties hebben de bedrijfsorganisaties de bedrijfsdemocratie verzekerd,de arbeidersraden hebben de locale politieke-democratie georganiseerd, maar slechts zelden grepen zij in op het terrein van de economie en dan nog slechts met betrekking tot een regeling van de distributie.De planmatige organisatie van de economie viel geheel en al buiten hun aandachtssfeer.

Bedrijfsdemocratie.Arbeiders-
raden en bedrijfsorganisatie.

32. In de komende revolutionnaire strijd voor de veroveering van de macht moet de arbeidersklasse nieuwe organen ontwikkelen,organisaties,die de bedrijfsdemocratie als uitgangspunt hebben,maar die een veel breder werkingsterrein hebben dan het afzonderlijke bedrijf.Zoals het kapitalisme de gehele economie tot een onverbrekelijk geheel aaneen heeft gesmeed,waaraan het functioneren van het afzonderlijk bedrijf volkomen ondergeschikt is gemaakt, zo kan de bedrijfs-democratie der arbeiders slechts bestaan,wanneer zij de grenzen van het afzonderlijk bedrijf weet te overwinnen en een stevige band tussen deze bedrijven weet te smeden.De organisatie die daartoe nodig is,kan niet door een besluit worden opgericht en evenmin kan zij spontaan zonder voorafgaande voorbereiding worden geboren.De eenheid der arbeiders is slechts binnen het afzonderlijk bedrijf een natuurlijke en spontane;de eenheid over de grenzen der bedrijven heen moet in moeizame strijd worden veroverd.In hun acties tegen het georganiseerd kapitaal moeten de arbeiders deze nieuwe eenheid formeren en verstevigen en iedere verdieping en verbreding van hun georganiseerde eenheid levert de grondslag voor een verdere verdieping en verbreding van de strijd. Nodig is echter,dat de arbeiders juist deze organisaties, die de eenheid tussen de verschillende bedrijven samenvatten,in eigen handen houden,daar anders de gehele bedrijfsdemocratie,ook die in het afzonderlijke bedrijf, ten dode is opgeschreven.Want daar iedere actie staat of valt met deze georganiseerde eenheid tussen de bedrijven, daar de arbeiders in ieder afzonderlijk bedrijf in hun acties geheel en al afhankelijk zijn van de actieve steun van de kameraden in andere bedrijven,is het volkomen uitgesloten,dat een organisatie,die de verbindingen tussen de verschillende bedrijven niet als een functie der strijdende arbeiders zelf uitoefent nog in enig ander opzicht een instrument in de handen der arbeiders kan blijven.

33. De nieuwe organisatie kan zich slechts ontwikkelen in een voortdurende strijd tegen het georganiseerde kapitaal. Iedere nederlaag,iedere overwinning ook,elk pogen om te verhinderen dat het kapitaal een overwinning toch weer in een nederlaag omsmeedt,eist samenwerking,georganiseerde samenwerking tussen de strijdende arbeiders in de verschillende bedrijven,interlocaal,zelfs internationaal.

Naarmate de strijd der arbeidersklasse zich noodgedwongen op bredere basis ontwikkelt,gaat ook de tegenactie der bourgeoisie zich op een breder front bewegen,daarmee een verdere en bredere organisatie van de strijd noodzakelijk makende.Zo groeien hand in hand de actie en hun organisatie.En gelijk daarmee groeit het bewustzijn van de arbeiders dat deze organisatie noodzakelijk is,en dat zij slechts succesvol kan zijn,wanneer de arbeiders haar geheel in eigen handen houden.Want ook dit is een in de strijd telkens herhaalde ervaring.In deze strijd zal de arbeidersklasse naast de tijdelijke successen nog tal van nederlagen hebben te incasseren,nederlagen,die zo zwaar kunnen zijn,dat al het tot dusver bereikte,schijnbaar wordt vernietigd.Maar ook de zwaarste nederlaag is niet volkomen,wat er geweest is aan strijd,wat er geweest is aan organisatie,leeft voort in de hoofden der arbeiders.Slechts is er het besef,dat gemaakte fouten,tekortkomingen,in volgende acties moeten worden vermeden,dat de strijd in de toekomst nog breder nog krachtiger moet worden georganiseerd.En ook de organisatie zelf wordt zelden geheel vernietigd.Van de vroegere vanuit de massa's georganiseerde verbindingen blijven altijd nog wel enkele draden over,in stand gehouden door bewuste revolutionnairen in de verschillende bedrijven.Deze draden vormen het uitgangspunt,waaromheen zich in latere acties de nieuwe organisatie kunnen kristalliseren.Dan schijnt het,alsof de nieuwe organisatie plotseling uit het niet verrijst,schijnbaar spontaan,terwijl in werkelijkheid de vroegere massa-actie waaruit de zwakke verbindingsdraden als de resten zijn overgebleven,als een noodzakelijke voorwaarde voorafmoest gaan.

34. Zo is er een onverbrekelijk verband tussen de drie elementen van de bevrijdingsstrijd der arbeiders,de groei van de massa-actie,de groei van de organisatie en de groei van het bewustzijn.Alle drie moeten zich doorzetten,niet alleen tegen de politieke en economische macht van de kapitalistische staat maar ook tegen zijn bondgenoten in de vorm van de oude partijen en vakverenigingen.Deze trachten telkens weer de strijd van de arbeiders te breken.Zij trachten hem de wind uit de zeilen te nemen,door het stellen van eisen en het openen van onderhandelingen,hopende,het proletariaat zo af te

houden van de zelfstandige actie,waarmee zij het kapitaal voor voldongen feiten stellen.En wanneer deze organisaties in enkele gevallen de strijd schijnbaar steunen zijn zij nog gevaarlijker.Want door alle functies,die door de strijdende arbeiders moeten worden uitgeoefend aan zich te trekken,maken zij deze arbeiders weerloos.Het ingrijpen van deze organisaties en het nog niet geheel verloren vertrouwen van de arbeiders in hun bruikbaarheid zal nog menige nederlaag ten gevolge hebben.Maar ook uit deze nederlagen zullen de arbeiders leren.Zij zullen leren,de absolute noodzaak de strijdfuncties in eigen hand te houden,ook de organisatie der verbindingen tussen de bedrijven.Zo worden de arbeiders toch telkens weer gedwongen tot het opbouwen van hun eigen organisatie,materieel in daadwerkelijke machtsformaties, geestelijk in de hoofden in het besef van zijn absolute noodzaaken het wezenlijke van zijn inhoud.Zo groeit in de strijd de organisatie materieel en geestelijk en met de organisatie groeit de strijd.

35. Er is geen verschil tussen deze in de strijd groeiende organisatie en de organisatie,die de arbeiders zullen moeten gebruiken voor de regeling van de economie,wanneer de klassestrijd eenmaal tot deze hoogte is gekomen,waarop de arbeiders tot dergelijke maatregelen kunnen voortschrijden.In de strijd ontwikkelen zij de organisatie,die ook voor dit doel kan worden gebruikt.Juist omdat deze organisatie ook nodig is voor de machtsuitoefening en omdat zij slechts in een langdurige worsteling tegen het kapitaal tot ontwikkeling kan komen in de "heroïsche periode"van de proletarische revolutie, waarin het proletariaat door één enkele grote actie kon trachten de gehele maatschappij aan zich te onderwerpen,definitief voorbij.De practijk van de massa-actie heeft voorgoed gebroken met de uit het burgerlijk tijdperk overgenomen illusie dat de revolutie één grote heldhaftige daad kan zijn.Zij wordt daarentegen een moeizaam proces van strijd, van organisatie,van bewustwording in voortdurende opeenvolging van schijn-overwinning en schijn-nederlaag.Geen overwinning,geen nederlaag in echter definitief,want alle zijn zij slechts het uitgangspunt voor verdere strijd,totdat de arbeiders werke-

lijk in staat is de verschillende maatschappeli
nomische en politieke functies door middel van
ganisatie aan zich te trekken.

Taak en wezen van de nieuwe partij.

36. In dit proces van strijdend bewustwordon e
wordend strijen vervult de revolutionnaire parti
grote en noodzakelijk taak.Haar taak bestaat in
X eerste plaats in het steunen van deze bewustwor
les,die moet worden getrokken uit de overwinnin
X derlaag en die aan de afzonderlijke arbeiders m
minder klaar bewust wordt,wordt door de partij
leerd en door middel van haar propaganda in de
gebracht.Het is"de idee"die tot materiële macht
zodra zij de massa's grijpt.Dit tot materiële m
worden van de idee,zoals het door Marx werd gef
leerd,kan slecht werkelijkheid worden,wanneer zi
uitgesproken,klaar en duidelijk.Wanneer zij tot
wust-gemeenschappelijk deel wordt van het denken
arbeiders.Hiertoe is een absolute voorwaarde,dat
X organisatie bestaat,die het denken der afzonderl
arbeiders zich eigen maken tot een zuivere,bewus
gesproken formulering brengt.De partij,die dit m
doen is niet de commandopost over en evenmin de
trale van de arbeiders:wel is zij een centraal p
alle kiemende gedachten zich verenigen,waar het
de bewustzijn der arbeiders is geconcentreerd en
uiting wordt gebracht.Zo opgevat,kan de partij z
ontwikken in tegenstelling tot de arbeiders;zij
haar levenssappen uit de strijdende en in bewust
groeiende klasse,zij kan slechts leven,zolang de
ge verbinding met de klasse blijft bestaan.

37. Dit algemene proces van bewustwording en de
betrekking hebbende activiteit van de partij hee
kanten.Wat iedere arbeider duidelijk voelt,de on
X baarheid van de toestand,de absolute noodzaak het k
lisme te vernietigen,moet door de partij in klar
mules worden samengevat.Het vraagstuk moet in zi
menhangen worden onderzocht,het antwoord moet me
schappelijke helderheid en onvermijdelijkheid wo
geven.Even helder moet zijn het standpunt,dat wo
genomen ten aanzien van de organisatie van de co
tische samenleving en zijn wezenlijke kenmerken,

heffing van de loonarbeid en de uitbuiting(ook van die door de staat),de organisatie van de economie door de radendemocratie op de grondslag van de arbeidstijdrekening.De noodzaak van de organisatie van een communistische plan-economie moet duidelijk worden aangetoond,evenals de wijze waarop de arbeidersklasse deze kan bereiken.Hier ligt een nog vrijwel onontgonnen terrein voor de activiteit van de partij,dat evenwel van de grootste betekenis is.Klaarheid moet worden gebracht over de wijze waarop het proletariaat zijn eigen machtsorganisatie moet opbouwen.Alle sluwe pogingen van de bourgeoisie en haar handlangers,de eigen organisaties der arbeiders met haar invloed te besmetten, moeten worden ontmaskerd,De sluipende bacil van het langzame ontfutselen van het zelfbeslissingsrecht van de arbeiders moet worden opgespoord en aangewezen.Veelzijdig is de taak van de partij in het proces van bewustworden en voorlichting.Altijddurend moet haar waakzaamheid zijn tegenover de gevaren,die de strijd van de arbeiders bedreigen.Als het meest bewust strevende,het meest geschoolde deel van de klasse is de partij in staat de dreigende gevaren het eerst te onderkennen,mogelijkheden voor nieuwe machtsorganisaties het eerst te doorgronden en zij moet ervoor strijden,dat haar inzicht door de arbeiders wezelijk wordt benut,door het met woorden te propageren en, waar het nodig is,daadwerkelijk in te grijpen,zodat haar voorbeeld de arbeidersklasse in haar strijd omhoog stuwt.

38. Het practisch ingrijpen van de partij in de klassenstrijd is niet het minst belangrijke deel van haar taak.Stellig kan zij slechts ingrijpen als deel van de klasse en niet in tegenstelling tot haar.Stellig kan haar optreden slechts dienen voor de verdieping en de uitbreiding van het machtsgebied van de radendemocratie,niet om de functies aan de arbeiders te onttrekken. Het laatste zou vloeken met haar gehele opvatting, haar gehele structuur,met de practijk van haar gehele propaganda en haar optreden van iedere dag.Maar,waar de arbeiders aarzelen bepaalde maatregelen tot uitvoering te brengen,kunnen de leden van de partij,als revolutionnaire bedrijfsarbeiders,het initiatief nemen en zij moeten dit ook doen,wanneer het doorvoeren van deze maatregelen mogelijk en noodzakelijk is.

Wanneer de arbeiders het uitbreken van een actie willen overlaten aan een bondsbestuur, moeten de bewuste communisten het initiatief nemen tot een eigen optreden der arbeiders. Wanneer in een hogere fase van de strijd de bedrijfsorganisaties en arbeidersraden terugdeinzen voor het vraagstuk van de organisatie van de economie, moeten de bewuste communisten hen niet alleen op deze noodzaak wijzen, maar zij moeten zelf deze vraagstukken in studie nemen en bedrijfsvergaderingen bijeen roepen om hen te bespreken. Zo voltrekt zich hun activiteit in de strijd en, als motor van de strijd wanneer deze stokt of op zijn paden dreigt te geraken.

39. Men kan geen andere grens aangeven voor de activiteit van de partij, dan de eene, die haar verbondenheid aan de klasse uitdrukt. Het door eigen initiatief over het dode punt heen helpen van een massa-actie, die door een bepaalde, te overwinnen moeilijkheid terugdeinst, het vasthouden van de door de massa-actie gelegde verbindingen wanneer zij wordt teruggeslagen, dit alles kan behoren tot de taak van de partij. Al deze activiteit heeft echter alleen dan revolutionnaire betekenis in de ontwikkeling van de massa-actie, wanneer de partij als deel van de klasse optreedt en door de arbeiders ook als het meest bewuste strijdende deel van de eigen klasse wordt beschouwd en erkend. Voor een verwording van de partij in deze zin, dat ze door de arbeiders zelf uit te oefenen functies aan deze gaat onttrekken en in eigen handen nemen, bestaat geen andere waarborg dan de verbondenheid aan de klasse en de revolutionnaire gezindheid der leden. Wanneer deze band niet bestaat, wanneer de partij een buiten de klasse staand orgaan is, bestaat voor haar geen andere keus dan een zich plaatsen buiten de actie, op defaitistische wijze, of een onderwerping van de arbeiders aan haar opgedrongen leiding. Zo kan de partij slechts werkelijk revolutionnair zijn, wanneer zij op zodanige wijze in de massa is verankerd, dat haar actie van die van het proletariaat in het algemeen niet is te onderscheiden, behalve in deze zin, dat in haar het bewuste willen, streven en inzicht van de arbeidersklasse is gekristalliseerd.

40. De nieuwe taak van de partij in de massabeweging, de nieuwe opvatting aangaande het doel van deze beweging, bepaalt ook de struktuur van de nieuwe partij. Haar leden moeten zijn zelfstandige werkers, met eigen inzicht en oordeel. Gebonden aan de algemene en principiële opvattingen van de partij, die tevens hun eigen opvattingen zijn

moeten zij deze onder alle omstandigheden verdedigen en doorvoeren.Zij kennen niet de kadaverdicipline van de willoze onderwerping aan besluiten;zij kennen slechts het gehoorzamen uit innerlijke overtuiging,die voortkomt uit de principiële opvatting en bij een organisatorisch conflict geeft deze overtuiging de doorslag.Maar dergelijke conflicten zullen zeldzaam zijn, daar ook de organisatorische besluiten slechts uitdrukking zijn van de principiële overtuiging der leden en van hun bereidheid en wil deze overtuiging in concrete vormen te verwezelijken.Actief nemen de leden deel aan de verdieping van het inzicht,dat niet slechts geschiedt door theoretische studie maar ook en vooral door het voortdurend meestrijden in de klassebewegingen van het proletariaat.In werkelijkheid zijn deze beide elementen van bewustwording onverbrekelijk aan elkaar verbonden,want in de strijd opgedane ervaring kan slechts werkelijk dienstbaar worden gemaakt door de verbinding met het theoretisch inzicht terwijl anderzijds de theoretische studie slechts door de practijk van de klassestrijd kan worden bevrucht. Ieder partijlid heeft dus de plicht actief aan de klas sestrijd deel te nemen en daarnaast heeft het de even belangrijke plicht tot theoretische scholing.Slechts de verbinding van deze beide elementen van bewustwording en strijd maakt hem tot een volwaardig lid der communistische partij.

41. Deze zelf-activiteit der leden,deze algemene scholing,dit bewust deelnemen aan de strijd der arbeiders maakt ieder ontstaan van een partij-burocratie onmogelijk.Langs organisatorische weg zijn daartegen geen afdoende maatregelen te vinden,wanneer deze eigen activiteit en deze scholing bij de leden zou ontbreken, maar dan zou de partij ook niet langer als communistische partij kunnen worden beschouwd.De werkelijke comm. partij,waarvoor de zelfactiviteit van de klasse de dragende gedachte is,de partij,waarbij deze gedachte bij de leden vlees en bloed is geworden.Hiervoor zou nodig zijn de leden hun zelfstandig oordeel en hun eigen activiteit te ontnemen,waartegen hun communist zijn in de volle zin van het woord afdoende waarborg is.Een partij met een communistisch programma kan misschien nog verworden,een partij bestaande uit communisten

nooit. Daarom heeft ieder lid de plicht zich tot deze hoogte op te werken, want alleen door aan zichzelf de hoogste eisen te stellen, stelt hij de partij in staat zijn historische taak in de strijd der arbeiders te vervullen.

INHOUD

Stellingen	Korte inhoud	Pagina
1 t.m. 3	De structuurverandering v.h. kapitalisme dwingt tot een analyse over Taak en Wezen van de Partij.	1
4 t.m.11	De opkomst v.h.kapitalisme, de burgerlijke revolutie en de eerste arbeidersbeweging.	2
12 t.m.16	Het liberale kapitalisme. Het reformisme. De staat als verzorger v.d.arbeidersklasse.	6
17 t.m.18	De revolutionnaire staats socialistische periode v.d.arbeidersbeweging.	9
19 t.m.24	Drie hoofdstromingen in de arbeidersbeweging.	10
25 t.m.26	Organisatie v.h.kapitalisme door de staat. Onverzoenlijke tegenstelling v.h.gehele apparaat tot de arbeidersklasse.	12
27 t.m.31	De komende nieuwe massabewegingen.	14
32 t.m.35	Bedrijfsdemocratie. Arbeidersraden en bedrijfsorganisaties.	19
36 t.m.41	Taak en Wezen v.d.nieuwe partij.	20

UITGAVE VAN DE COMMUNISTENBOND

"SPARTACUS"

CORR.ADRES: C.VAN DER KUIL

1E COSTERPARKSTR.127 "A'DAM.

PRIJS 20 CENT